

прецполагаха че въстанието не може да има успѣхъ и че трѣбва само да се хайдутува. Дишлията важуми очигъ си до кѣтъ говореше Данко и чинеше се че спѣше, какво всѣкога трѣбва да заспива на нѣмската проповѣцъ добрийтъ Славянинъ. Но Хитю-Оглу слушаше внимателно; нѣмаше той никога нито даскалъ, нито учителъ, но, както казватъ Славянитѣ — Русси, въ него сѣдеше царь въ главата — той бѣше разбранъ и памятливъ.

— Истина говори младийтъ вѣйводъ; въстанието не е българска работа. Нима ний сме Прияци или Мѣджари? У тѣхъ отъ искрата изведишъ бунтъ; тѣ замѣтъ селенитѣ отъ стадата, отъ ралото, съставляватъ отъ тѣхъ войска и ги водятъ срѣщу топоветѣ като на хоро. А пакъ за насъ да работимъ така е все сѣщето, както да плетешъ вѣже отъ пѣськъ; ще плетемъ, ще плетемъ, а нищо нѣма да оплетемъ, защото нашиятъ пѣськъ не струва за това: ний още не сме порастнали.

Дишлията си отвори очигъ.

— А ако не сме порастнали, то щъ захванемъ да хайдутуваме по-старому и ще исхайдутуваме България както Сърбитѣ си исхайдутуваха Сърбия.

— За да я отнематъ пакъ отъ насъ Турцитѣ; не всѣкога и не всѣждѣ се раждатъ Милошевци.

— Милошъ не е падналъ отъ мѣсеца, а се е родилъ на сърбската земя; съ какво българската земя е по-лоша отъ сърбската? Само да захванемъ, ще се намѣрятъ и Милошевци.

Тѣзи думи искава Дѣсната Рѣка. Филиптѣ се усмихна.

— Нѣма да се намѣрятъ, защото старитѣ оставятъ полето, а на младитѣ нападна страхъ.

Данко се исчерви.

— Никой не се страхува; страшно е за страницата, за работата.

— Това не е наша грижа; нека се распорѣждатъ Комитетитѣ и Невидимото Правителство; нашата вѣйводска работа е да воюваме.